

Řekla bych, že dost slušně, na můj věk. Jen se na to podívejme. V březnu jsem oslavila svý jakýsi jubiléjum. Jak říká pánčička. Neni teda kulatý, neni, ale to prej vůbec nevdí, v tomhle věku je prej jubiléjum už úplně každý rok. O to víc, když je to jubiléjum v plný parádě a aktivitě. A to teda že jako je.

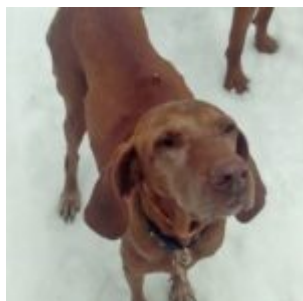
Prooootože - kolik najdete pejskůch ve věku čtrnácte let, který naběhají za pět dní v horách velkohorách krkonošských nějakých těch sedmdesát kilometrů?? A to ještě kilometrů lidský, páč těch psích je mnohem víc. No? Mnoho jich asi nebude, že ne? A to ještě byl na horách sníh, takže v tom se trošku hůř běhá. To mně ale nic nevdí, já jsem aktivistka, takže jsem si vždycky pěkně poběhala a pak jsem si nacpala pupík a užívala si pohodlíčka penzionového pokojíku.

To jsem byla za tůristku v Krkonoších

Záměrně teda nepíšu klidu v pokojíku, protože to bych kapek kecala, víte. Protože já si vždycky kapek zdřímnu, to jo, ale pak jsem zas auf, že kdyby se něco dělo. Zatímco Štoudev, který pravda lítá prostorem jako pomatenec a naběhá těch kilometrůch mnohem víc než my dohromady, tak zatímco on se nařítí do pokoje a bací sebou na pelech a hybernuje - hlasitě hybernuje!!!, tak mně stále ještě zbývá dostatek sil (dobře, dobře, občas nějakýho toho špačka klepnu, no) na to, abych monitorovala okolí.

Nerada bych totiž přišla o nějakou příležitost, že by se něco dělo. Odpadnout můžu tudíž, až když za á) oni odejdou na jídlo. Tak ale to nás předtím musej pochopitelně řádně nakrmit. Bez plnýho pupíku nejde usnout. No a pak taky když oni zalezou do postele. To pak taky upadnu do bezvědomí (hlasitost prosím ponechme stranou, ano. Jsem dáma). No takže takhle pěkně já jsem si oslavila ty svoje Jubinarozeninky.

To jsem ještě běhala po horách

No a protože úplně ten samej den má narozeniny i Štoudev, tak jsme je slavili spolu. On teda nemá jubiléjum, nemá. Ale taky dostal plnicí míček jako já. Máme stejnej. Tedy skorem stejnej, ten jeho má jinou barvu. Miluju tyhlety balonky, miluju je moc. A tuten je speciální. Je bodlinkatej - to my máme oba rádi, protože se to příjemně žvejká a ty bodlinky trochu lechtají na patře. A pak taky nemá dirku. Je rozříznutý podél a uprostřed je rozdělený. Má tím pádem takový jako dvě kapsy na naplnění. A když důkladně ten balonek žouželíte, tak tu dobrotu vyžouželíte ven.

A tuhle ten narozeninový dárek byl taky taková moje záchrana, když se mi stal ten úraz. Zrovinka jak na smůlu, když jsme jeli na výlet. Nastupovala jsem do vlaku, smekla se mi nožička, neboli fixka, jak říká pánčička, a já se do ní majzla, když jsem padala. Mám ty nožky takový slabý už odedávna. Díky tomu, že když jsem se před lety přestěhovala k nám, dostala jsem se pohybem do formy, mohla jsem si a můžu si i nadále pořádně užívat života a řádění.

No jenže teď mě občas přeci jen ty nožičky pozlobily a zrovna tak ten den ráno. To už jsem škobrtla na schodech, když jsme šli domů. A pak v tom vlaku. Takže jsem si vyrobila výpotek v kolenu. A pak prej že se psi nepotí!! Já teda evidentně jo, nebo aspoň moje koleno.

Nejdřív nic. Pěkně jsem odřapala procházku a v naší oblíbený hospůdce si lehla, abych si odpočinula. Jenže to se nelíbilo tomu kolenu, a když jsme se vydali domů, už tak jako bolelo. Ne moc, ale šlo se mi jinak. Za chvíli se mi šlo hůř, a pak už jsem fakt musela kulhat. Páník mě chtěl nést, jako princeznu prý. Jenže nejsem žádná tahleta - cukřenka. Jsem železná lejdy, jak říká pánčička, takže jsem mu dala najevo, ať si ty laskavosti nechá na jindy a belhala se po svých. Po svých třech.

To jsem smutná tříkolka

Pánik pánčičku uklidňoval, že to nic není. Je totiž na mě pánčička hodně moc háklivá, jak sama říká, je drobátko hysterická, bojí se o mne (a co teda že se nebojí, když dělám neplechu a jsem vedena k pořádku? To se o mne nebojí, to ne! To nejní hysterická, to je velepřísná). Enemže druhéj den sám naznal, že teda asi něco je a šel se mnou sám za lékařskou vědou.

Pan lékařská věda mě úplně strašlivě podrobně prohlédl. Každý centimetr kostí prohlédl, prozkoumal, každý vaz, úvaz, provaz či co důkladně prosahal, prohýbal, prohmatal. Všechno od prstíků přes klouby zkontroloval. A řekl, že se teda potím v tom koleni. A dal mi prášky a že prej musím bejt v klidu.

Hmm no. Zkoušel být sám někdy v klidu?? To je hrozná věc teda. Zvlášť, když jste vižla. A je jedno kolik vám je, protože jste zvyklý být aktivista. Jo, já si ráda poležím třeba na sluníčku a tak, ale odsud-pocud. Ale pravda, tentokrát mi samo tělo řeklo, ať nedělám blbiny. Byla jsem nešťastná.

To jsem ještě spíš ležela než chodila

Bolela mě noha - moc, bolelo mě celý tělo z toho, jak namáhavě jsem se musela pohybovat. Bylo mi mě líto, byla jsem za nešťastnou hroudu. Což okamžitě vyrobilo nešťastnou hroudu pochopitelně i z pánčičiky, protože se moc a moc o mě bála, že mě dostihnul věk, nemoci a slabost a bála se, že právě ta slabost, bude pro mě nejvíc nebezpečná. Stala se ze mne

prostě tříkolka, jak říkal páníček.

Tak jsme byli teda s pánčičkou dvojka. Já trojnohá, těžce se belhající, smutná. Pánčička zoufalá, protože jí rvalo srdce se na mě dívat. Zvláště v momentech, kdy jsem se chtěla vyčůrat a zřítla jsem se. Pak přituhlo, když jsem začla bobkovat hned kousek od baráku na chodníku. Pánčička začala propadat zoufalství, protože to jsem nikdy nedělala, vždy jsem šla na trávu.

To se ještě smutně tulim k pánčičce

Bylo vidět, že je mi všechno jedno, že chci jen být doma a ležet. Ale ono ani to ležení nebylo často nic moc, bolest mě nutila se zvednout a chodit. Ale to moc nešlo. Byl na mě smutnej, smutnej pohled. Páník byl taky takovej smutnej a říkal, že si myslí, že už to tak zůstane, že jsem stará paní, že se to možná ani nespraví. Tím pánčičce výrazně pomohl, touhle svou pragmatičností, protože říkal nahlas něco, co si ona sušila někde uvnitř. A věděla, že kdyby to tak bylo, může mě to rozložit na prvočinitele a že bych mohla něco zabalit. Říkala. No.

Enemže - znáte mě, jsem spíš typ, co něco rozbalí, případně vybalí (cizí svačinu a tak - ale to vím, že nesmím, tak to nedělám). Jednoho vhodného dne se pánčička naštvála a když viděla, že mi zrovna není nejhůř, tak mě vzala na „delší“ procházku - tedy obešli jsme celý dva bloky!!! Řeknu vám, že to BYL fakt výkon. Ono já jsem se fakt nemohla dlouho hýbat.

Ale! Víte, jak dobře mi to udělalo?? Vlilo mi to hrozně energie do žil, věděla jsem, že zase žiju. Nebyl to žádný pohybový zázrak, to přiznám, rozhodně jsem furt byla hlavně za tříkolku. Ale už se nám s pánčičkou koukalo líp na svět. Zvláště když mi pak doma vymyslela mozkový hrátky, abych mohla být trochu víc aktivní a nebyla za ležáka. To mě rozradostnilo úplně nejvíc.

Už nejsem smutná tříkolka

Byla jsem úplně hyn a nemohla se koncentrovat. Jak já byla ráda, že něco dělám, že jen nehniju. Pánčička mi taky přidala masáže takové různé, ale to musím říct, že ne všechno se mi líbilo, spíš ne, než jo. Záda převážně ano, protože to mi uvolňovalo namožené svaly, ale taky někdy ne. Radši jsem pak odešla.

aky jsme s pánčičkou začaly nožku cvičit na zatěžování. Dala mi pod tu mou věčně zvednutou packu svou dlaň a přivedla mě k tomu, že jsem nohu na té dlani lehce zatížila, abych chytla balanc. Když mi to šlo líp a líp, tak pánčička přidala to, že dlaň udělala takovou jako nestabilní a já musela s nožičkou vyrovnávat. Nic velkého, vždycky jenom chvílinku.

Příští návštěvu u pana lékaře se mnou šla pánčička. Byla hrozně moc nadšená, jak jsem to pěkně k doktorovi odťapala. Ale zas to byla fuška, takže jak jsem vešla do ordinace, dělala jsem tříkolku, i když předtím jsem fakt prvně tu nohu hezky zatěžovala - i když ne do plných. Takže pan dochtor nemohl vidět ten pokrok. I když malej.

Zase mě celou prokontroloval a přesvědčoval pánčičku, že to je opravdu ten výpotek a že ten proces bude dlouhý, protože to u těch ortopedických věcí prý je, taky s ohledem na věk. Pánčička na jednu stranu panu doktorovi věřila, protože on JE opravdu důkladný, takový ten „starý“ praktik (i když ne věkem). Říkal pánčičce, že nechce zatím zbytečně RTG, byl si jistý svou diagnózou. RTG jen v případě, že se to fakt nebude lepšit, aby se prý vyloučil jakýsi bubák.

To pochopitelně pánčičku rozhodilo, protože jak říkala panu doktorovi, toho bubáka se bojí, taky jí to prej napadlo, když jsem ve stavu, v jakým jsem, jen to neříkala nahlas. Ale shodli se na tom, že když se ukazují malé, ale pokroky, tak bubák tam nebude a nebudou prej na mě zbytečně svítit a složitě se mnou v tom stavu a mém věku manipulovat. Pak doktor pánčičce odsouhlasil její rozhodnutí, že potřebuju umírněný pohyb, že ta úplná statika mi vyloženě

dobře nedělá, odsouhlasil cvičení a masáže a šlo se dom.

To už trochu stojím a Štoudev mi je oporou

Tedy ten den už zas jen kulhalo, ale... už se prostě na svět koukalo veselejš. Pak přišel problém. Přišli jsme o výtah. Bydlíme sice jen v prvním patře, ale teď ho bylo zapotřebí, protože jsem fakt ty schody nedala ani jedním směrem. Jen ty na podestu ano, těch je málo, ale do patra ne. Takže mě museli nosit. Pánčička má trochu menší páru než pánik a taky záda v... tam někde v dálce prý. Takže zase mě (no a nejen mě, i pánčičku a její záda) zachránil můj rytíř největší. Pánik.

Ráno vstával o něco dřív, aby mě stihnul vyvenčit. A vyvenčit pořádně, žádný šup na trávník a dom. Pánčička je přísná na tuto. Venčit se prý musí pořádně. A tak mě nosil, dolů a nahoru, princ můj. Když šla se mnou ven pánčička, tak mě taky vždycky galantně snesl a pak si pro mě přišel. Jednu výhodu tahle doba měla - krom toho, že jsem se teda chovala, a nebylo mi to už nepříjemný. Naopak, užívala jsem si to.

Ta druhá výhoda byla v tom, že jsem měla často vycházky jen s pánčičkou. Bez Štoudve. Hezky jsme si poťapkaly, ona tam byla jen a jen pro mne. Nikdo nás nerušil. My takhle samostatně občas chodíme, pánčička chce, abychom uměli fungovat každý zvlášť. Jen teď to bylo skorem každý den. Nejdřív jsem šla ven já. A pak vytáhla Štoudev na dlouhou. A jednoho dne jsem se taky dočkala dlouhý procházky. Nebo aspoň skoro dlouhý!! Pánik rozhodnul, že to zkusíme a že nepůjdu jen tak na couračku, ale že mě vytáhne spolu se Štoudví do polí.

Spokojená čtyřkolka se láduje vepřovým uchem na klouby.

A jáá to uťapala!! Byl připraven mě případně donést domů, ale nemusel, nemusel. Lidi já si to tak užívala. A zas byl svět o další kus veselejší. A pánčička pochopitelně taky. Pak jsme taky vyjeli na výlet. Zase vláčkem, ale tentokrát mě tam radši naložili. Trochu potupný teda, ale co naděláme, že jo, sichr, je sichr. A tak jsem si tak střídavě ťapala, střídavě trochu kulhala, když byla nožička unavená, ale nebyla to už žádná trága.

Jednoho dne jsem se dokonce rozhodla k tomu, že si zkusím seběhnout schody. Vzala jsem páníkovi čáru a scupitala dolů za Štoudví, . A!! Vyšlo to. To byl megaúspěch. Páník to hnedka hlásil pánčičce, který jsme pak odpoledne šli naproti. A pak trochu jiným tónem dodal, že... pak když jsme jí šli naproti, tak pravděpodobně oslněna svým úspěchem jsem se na ty schody vrhla zas. Enemže, to už ty nožky byly tak trochu unavený a... no pánčička tomu říká, že prej jsem jela dolů jak Pivr nec ve Smržofce.

Co to je, nevím. Páník říká, že jsem sesurfovala schody. Taky nevím nic. Co ale vím, že jsem tím pádem přivodila páníkoj malý žinfárktek. První, čeho se leknul, bylo, co asi mám všechno dolámaný. Ležela jsem dole a čekala, až si mě postaví, jak dřevěného konika :-D. Druhá věc, která mu způsobila srdeční zástavu, byla představa, co všechno s ním provede pánčička, ešívá se mi něco přihodilo.

No jenže, že jo. Nejsem z cukru. Dosurfovala jsem dolů zcela komplet, stačilo mě jen postavit a šlo se. A jak pěkně jsem šla. Říkala pánčička, za kterou jsme došli, že už mám zas pěkněj krok. Asi z tý jízdy. Nicméně mi to nevydrželo dlouho a pak jsem začla pajdat, přeci jen únava se dostavila. Ale ráno už to bylo zasejc dobrý.

A takhle to nějakou dobu bylo na střídačku. Někdy dobrý, někdy vynikající, někdy trošku pajdavý. Hlavně večer. Ale to už jsme věděli, že to jde dobrým směrem. A páník mě pořád nosil, jako ten rytíř. Pěkně mě vzal vždycky do náručí a něžně mne snesl ze schodů. A

jednoho dne, když vyrazila pánčička se Štoudví ráno ven, tak přes to, že už jsem byla ovenčená, pravila jsem: „Dete ven? Taky du!“ a vyřítla jsem se za nima.

Pánčička vytáhla obočí vzhůru a řekla: „Tak jo. No, to jsem zvědavá, jak tě snesu, Bubrdle jedna, tak pod!“ a já šla. Jéénže to se nestačila podívat pánčička jedna, jak já jsem šla. Já jí totiž taky utíkla a scupitala jsem ty schody!! Zasejc sama, žádněj surfing, pěkně po nohouch. Koukala, hehehe, pánčička jedna. Pak nekoukala, páč měla vodu ve voku. Asi jí tam něco padlo, či co. Schody hore jsem pochopitelně taky pěkně odťapala. A od toho rána jsem s nima chodila pravidelně.

Jen... páníkoj jsme to ještě nějakou dobu neřekli. Pánčička je trochu mrška. Chtěla, abych ho měla pro sebe, abych měla něco jen svýho. A měly jsme to jako tajemství. Já jsem teda na rozdíl od pánčičky držela basu a vždycky, když se šlo ven s páníkem, jsem si počkala, až si mě vezme do náručí a snese mě. A smála jsem s pánčičkou pod vousy, který ani jedna nemáme.

Jenže pánčička je drbna. Měla z toho prostě tak velkou radost, že umím ty schody chodit, že to jednoho dne nevydržela (ale zase na druhou stranu to vydržela poměrně dlouho, to je fakt) a se smíchem vyprávěla páníkoj, jak jsme to na něj ušily. Páník pravil, že jsme příšery. A stejně se mnou chodil ráno dál. Mám výhodu proti Štoudvi, heč! No a krom schodů ale, já už dneska ujdu i naši oblíbenou Unhošťskou vycházku - AP, která u nás byla návštěvou, může potvrdit! Pěkně celých osm kilásků, čtyři tam, čtyři zpátky, pěkně s pobytem v hospůdce.

Už zase na všech čtyřech

A jak pěkně jsem ťapala! Pravda, den předtím jsem pánčičku s Petou při prochajdě trochu

vylekala, ale za to nemohla noženka moje, ale to vedro co bylo. Musela jsem s sebou buchnout do stínu a počkat. Pak jsme došli k rybníčku, pánčička mě ošplíchala, ať jsem byla celá mokrá a mohla jsem zase řapat dál. Až do hospůdky Na hrázi. Kde po důkladném obžerstvení jsem se uzdravila a zpátky na vláček už jsem zase byla ve formě.

A dneska řapu ale mnohem líp zase! A dokonce honím Štoudev. A! I když v těch nehejbacích časech mi z tý bolavý noženky nezbylo skorem nic, vypadalo to, jak když mi někdo sežral svaly, tak tetkon už tam zase něco mám! Pánčička včera koukala jak zjara, že už nemám díru v noze. Heč! Takže na otázku: „Jak mi to jde?“ mohu s čistým svědomím odpovědět: „Už zase skáču přes kaluže!“ A to prosím i přes to, že dost blbě vidím.

A mám nějaký jinej tajupnej způsob koukání, říká pánčička, takže míček v letu - v pohodě. Drapnu. Piškůta v letu více-méně v pohodě. Skorem vždycky drapnu. Ruku s nabídnutým masem - naprosto vždycky drapnu. Doslova. A pak má pánčička tisícero chutí drapnout mě a vyslíknout mě z drézu, páč jí to drapnutí prej dost bolí. I neznámým terénem se pohybuju naprosto suveréně. I přes klády skáču. Jak to dělám, nikdo neví.

Taky kapek hůř slyším, ale mezi námi, to je docela výhoda, protože oni nevědí, jak moc slyším a nebo neslyším. Že jo. A protože maj úctu k mému věku (ne vždy! Třeba dneska ráno, zrovna pánčička na úctu dost pozapomněla!), no tak mi dost věcí projde. A to i těch, kde jaksi... že ano... ale... „Já jsem přece starej pejsek, neslyším, nemožu za to, nevím, že se po mě něco chce, a co se po mě vůbec chce? Chtěl někdo něco???“ Velmi účinná strategie, doporučuju. Určitý roky mají prostě svoje výhody.

Co je teda nevýhoda, to je pravda, že teď poslední dobou musím brát pravidelně nějaký nechutný pilule. Protože některé z těch mých bouliček jsou zanícený váčky nějaký, a když se ty prášky vysadí, tak se mi to pořád vrací a je to otevřený a teče z toho blivajz. Tak musím brát ty prášky - ty mi taky ale zkazily chuť do sluníčka, od tý doby mi sluníčko už tolik dobře nedělá.

Pánčičku to trochu trápí, tahle ta věc, ale naznala, že pořád lepší, než něco mnohem horšího. A vrhla se na bylinky. Ráno vždycky dostanu napít svízelo výluh, který se chystá po nějaký době vystřídat měsíčkem. Obě ty kytičky jsou prý silně protizánětlivý a taky antibakteriální. Do výluhu mi vždycky nakape echinaceovou tinkturu silnou, aby mi podpořila imunitu (budu

jí mít silnější než posr... pardon... poslanci) a přidá ostropestřecovou, aby játra prej měly taky nějakou obranu.

Je to docela dobrá meducína. Zvlášt, když to trošku ochutíte pampeliškovým sirupem. Mňááám, mňaminky mňam. Zas na druhou stranu, pěkně se mi vrátila figura a zmizla spousta tukových boulí. Dokonce i ty moje „prsa“ na ledvinách. To byly veliký tukový boule, s kterejma jsem přišla, a na nich uprostřed dvě malý, vypadala jsem, jako když mám prsa na zadnici. Už nemám, i bez liposukce jsem se jich zbavila. Enem díky pohybu.

No ale krzevá ty prášky teda už sluníčko moc nemusím, dokonce jsem ondynoj musela právě honem akutně do stínu - já, která se opíkala v poledne na kamení. Ale tak to je taky asi i v rámci věku. Který je... který je... neuvěřitelný. To jsem na sebe hrdobec, nikdo mi nehádá tolik, kolik mi je. A já jsem spokojená.

Už zase skáču přes ty kaluže, můžu s ostatníma ven, co mi chybí? Nic! (Tedy vlastně jo. Víc jídla mi chybí, páč mě šidej. Pánik, kterej je jinak galantní, je v tomhle pes. Ne! Je horší než pes!). Tak ale prostě Jůbiléjum zkrátka slavím v plný parádě.

Vaše letící Bubi, Blanimůra, Bubinka, Bubitka, Blandá i Bubrdlína

První vyprávění o tom, jak se Bubi Blanice dostala do rodiny, si [můžete přečíst zde](#)